

DOLEND IN DE MIST

© 2018 Laurens Windig
Internetsite : www.laurenswindig.nl
Eerste druk : 2018
Foto omslag : Vincent Jongman

ISBN: 9789463679404

Een dankwoord aan Ingrid E. Noppen voor het tot stand komen van dit boek.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm op enige wijze, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

DOLEND IN DE MIST

LAURENS WINDIG

Mijn leven is opgebouwd uit humor en ellende en toch ben ik een geluksvogel. Ik vlieg waarheen ik wil en geniet van iedere dag. Sorry, ik zal me eerst even voorstellen. Mijn naam is Ivar Zwijgman. Mijn ouders vonden dat vroeger altijd heel belangrijk, ikzelf trouwens ook. Waar we ook naartoe gingen, van te voren werd mij al gezegd dat ik me altijd netjes moest voorstellen.

Vaak keken mensen niet eens naar me om als ik met mijn rechterhand klaarstond.

Pa zei vaak dat die mensen niet wisten hoe het hoorde. Mijzelf voorstellen zat er toen nog niet echt ingebakken in.

Als ik het per ongeluk vergat, zei hij, dat ik weer stond te dagdromen; hij had het vaak bij het rechte eind. Nu zijn we meteen bij het punt waar ik wil zijn.

Nog niet eerder ben ik vandaag zo uit een droom getrokken dan nu. De laatste tijd is het toch al bar en boos, omdat mijn dagdromen eerder lucide dromen zijn. Het zijn heldere dromen, waarbij de dromer zich bewust is van het feit dat hij droomt.

Het begrip 'lucide droom' wordt toegeschreven aan de bekende Nederlandse psychiater en schrijver Frederik van Eeden.

Velen zeggen in hun kindertijd lucide dromen te hebben gehad. Deze dromen zijn echter moeilijk bewust op te roepen.

Het is in eerste instantie belangrijk je dromen te herinneren, anders weet je niet of je al dan niet een heldere droom hebt gehad.

Een goede manier om droomherinneringen duidelijk te verbeteren is het bijhouden van een dromenboek: een boek waarin men zoveel mogelijk dromen of delen ervan noteert. Het is belangrijk om dit boek naast je

bed te laten liggen, omdat herinneringen meestal snel weer verdwijnen na het wakker worden. Het helpt om na het ontwaken even de ogen te sluiten, stil te blijven liggen en zo veel mogelijk droomherinneringen naar boven zien te halen.

Het is natuurlijk niet mijn bedoeling om exact uit te gaan leggen hoe het allemaal in elkaar steekt, daar zijn meer dan voldoende bronnen voor zoals Wikipedia op internet.

Wel wil ik mijn eigen visie geven van lucide dromen en het enorme verschil tussen bedrog, fantasie en werkelijkheid. Het is bijna onmogelijk om alleen maar lucide dromen te krijgen in plaats van een spontane droom die men al snel vergeet.

Het blijft toch onverklaarbaar wat er allemaal binnen ons menselijk brein plaatsvindt en dat in een fractie van tijd. Hoelang een droom kan duren blijft altijd een vraag. Vaak wordt gesuggereerd tussen de drie minuten of langer, maar daar houd ik mij niet mee bezig. Ik kan mij best voorstellen dat dromen zich ontwikkelen vlak voor het ontwaken, maar dan werkt het bij mij toch anders.

Klaarwakker duurt het veel langer voordat ik mij uit een droom kan worstelen en daarna slaak ik een zucht van verlichting als de ware werkelijkheid mij weer overduidelijk verwelkomt.

Veel van die duistere hersenspinsels vergeet ik acuut, maar sommige blijven voor eeuwig genesteld op de harde schijf van mijn geheugen.

Dromenland kent geen grenzen, hoewel het land is afgeschermd, zodat geen vreemdelingen kunnen binnendringen, behalve dan in mijn verhaal dat ik 'Dolend in de mist' noem.

Een zuiver glas met de meest onbegrensde inzichten. Mijn brandkast met één enkele sleutel die alleen ik bezit en is opgeborgen in mijn geest. Stel, dat ik niet

meer weet waar de sleutel is opgeborgen, dan nog is het geen enkel probleem. Mijn geestelijke vrijheid beslist uiteindelijk welke droom ik vertel en niet vertel, alsmede welke droom ik ben vergeten en welke voor eeuwig in mijn brein blijft opgeslagen!

In de eerste maand van mijn geboorte in 1943, zag ik, als een van de ontelbare zandkorrels, schreeuwend het levenslicht.

Ik schreeuwde uit diepgewortelde angsten van wat ik op de wereld en mijn op stapel staande leven zou aantreffen. Was ik al gedoemd te moeten lijden? Hing mij, als zo velen, ellende boven het hoofd?

Hoe vaak heb ik al niet dezelfde dromen moeten ondergaan van ontelbare, gekleurde zandkorrels die ik moest tellen, maar het waren er teveel. Zoveel meer dan de verste lichtjaren van mijn bed en geest. Waar is mijn pa, die zijn warme handen op mijn smalle schouders legt?

Nog voel ik tranen vloeien, zo zout als de zee neerspattend op mijn blote knieën. Ze overspoelen alles om mij heen. Soms verdampen ze, om mij te laten voelen dat er ook nog geluk bestaat.

Als tussen mijn vijftig en zestig levensjaren eindelijk tranen op afroep willen vloeien, weet ik wat ze mij hebben willen zeggen: we zijn er niet voor niets, we zijn er steeds voor iets en voeren je emoties af. Tranen hoeven niet alleen van pure ellende te getuigen, maar ook van intens geluk. Er zijn ontelbare tranen als zandkorrels.

1943: de Tweede Wereldoorlog had ons in de greep. Ben ik dan gelukkig met een dergelijk geboortejaar? Soms ga ik terug naar die tijd waarin ik reeds bestond, maar niet van enige ellende bewust was. Later zou ik onbewust gevoeld hebben dat een groot deel van de

mensheid werd vermoord. Dat Anne Frank met haar familie en kennissen ergens ondergedoken zat in een achterhuis aan de Prinsengracht te Amsterdam.

Tien dagen na mijn geboorte werden de eerste Joden vanuit Amsterdam onmenselijk weggevoerd naar het concentratiekamp Vught.

Dagblad Trouw kwam in mijn geboortemaand met het eerste nummer van de illegale krant. In die tijd werden miljoenen Joden vermoord. Op 19 oktober 1943 is aan de vergassing in Sobibor en Treblinka een einde gekomen.

Van maart tot en met eind juli zijn vierendertigduizend Nederlandse joden van Westerbork naar Sobibor gedeporteerd. De meeste van hen werden direct bij aankomst ontdaan van hun bezittingen, kleren en hoofdhaar, waarna ze met geweld de gaskamers werden ingejaagd.

Zo ook drieduizend Joodse kinderen en hun moeders, die op 8 juni 1943 naar Sobibor werden gedeporteerd. Waren zij soms die ontelbare, gekleurde zandkorrels, die mij achtervolgden in angstige kinderdromen?

Er flitst een beeld op van een man die in de erker van zijn etagewoning wordt doodgeschoten. Heb ik het gezien, werd het mij verteld of was het een waan: fantasiebeeld?

Waar je tegenwoordig amper nog bij stilstaat, zijn elektronische lichtkranten die zich sterk aan mij opdrongen als een zwarte achtergrond met gele letters, die al typend mijn ogen passeerden. Het was bijna niet te geloven hoe helder en nauwkeurig de tekst op dat moment was te volgen en tevens was uit te spreken, letter voor letter! Wat de teksten precies wilden zeggen zou ik niet meer weten. Het enige dat nog wel terug te halen is, is een wat wazig weerbericht.

Deze bijzondere, heldere ervaringen heb ik drie keer beleefd. Het is niet zo dat om de haverklap dromen zich bij mij aankondigen, dat zou wel heel bijzonder zijn. Vergeleken met vroeger ontsluiten ze vaker. Dat zou ook met mijn leeftijd te maken kunnen hebben: ik ben geen jonkie meer. De slaap overvalt mij soms ook als ik het niet verwacht. Bijvoorbeeld in de middag. Onder het theedrinken zit ik onbewust ineens te knikkebollen, voel ik de hete thee over mijn borst lopen en schrik me dan natuurlijk te barsten.

Mijn vader had dat vroeger ook, maar dat was meer verontrustend dan mijn situatie. Hij zat te knikkebollen onder het roken van een sigaar. Voor ons de reden om door te zetten hem in te gaan schrijven voor plaatsing in een zorgcentrum.

Mijn moeder liet namelijk ook weleens het gas branden. Wat dat betreft moet ik het natuurlijk wel goed in de gaten houden.

De temperatuur is vandaag rond de dertig graden. In de tuin zitten zit er vandaag niet in omdat we beneden aan een dijk wonen en nog wel op de zuidkant. Dan ben ik door de hitte al gauw geneigd even lekker languit op de bank te gaan liggen: een middagdutje is nooit weg.

Een echte mooie zomer hebben we dit jaar niet gehad. De temperatuur liet ook veel te wensen over en is niet meer te peilen. Het loopt tegen september en mogen we, wat het weer betreft, niet mopperen. Zitten zeurpieten over ons klimaat zit vast genesteld in onze genen. In principe is het nooit goed. Maar vandaag spant de kroon en ik voel alweer de neiging te knikkebollen. De bank lonkt dan ook verleidelijk en ik stem al gauw toe mij op haar neer te vlijen.

Op een gegeven moment wandel ik op een zeer vroege zondagochtend, waar het ochtendgloren amper zijn best doet door te breken, via de Plantage Middenlaan door de Jodenbreestraat te Amsterdam.

Er is volgens mij nog steeds geen mens te bekennen. Voordat ik het zelf in de gaten heb, rijst het Rembrandthuis voor mij op. Zomaar springt een wat slonzige vrouw voor mijn snufferd, die heftig in zichzelf murmelt.

Ze kijkt me wezenloos aan met haar betraande ogen en vertrokken gezicht. Eigenlijk wil ik er niets mee van doen hebben, maar ze belet mij door te lopen. Er overvalt mij een vreemd gevoel, welke een waas voor mijn ogen trekt.

De vrouw blijft maar doorgaan en ik struikel bijna over haar rokken.

‘Hebt u enige tijd om naar me te luisteren?’ Met grote ogen kijkt ze me snikkend aan en alhoewel ik heus wel wil luisteren en iets tegen haar zou willen zeggen, komt er geen fatsoenlijk woord uit mijn mond. ‘Die vuilak heeft me de deur uitgetrapt’, gaat ze verder: ‘Na de dood van zijn vrouw was ik wel goed om zijn zontje op te voeden. Hij heeft me gewoon veelvuldig seksueel misbruikt. Ik heb het wel toegelaten, omdat ik van die klootzak ben gaan houden en nu heeft hij genoeg van me. Hij heeft zijn oog laten vallen op een slet die voor hem poseerde. Ze heeft hem er gewoon in laten lopen. Nu heeft hij mij als een stuk vuil weggesmeten en de straat opgeflickerd! Wat vindt u er nou van, dat kan toch zomaar niet?’ Nog steeds sta ik met een mond vol tanden en begin medelijden te krijgen, wat moet ik ermee? Ik stel voor met haar naar het politiebureau te gaan om aangifte te doen wegens

misbruik. ‘Zou u dat echt voor me willen doen?’ smeekt ze nog steeds onder het snikken door...

‘Ja hoor dat wil ik best voor u doen’ is mijn antwoord en friemel wat in mijn zakken op zoek naar een stukje papier en een pen. Normaliter heb ik nooit potlood en papier op zak, maar deze keer dus wel en ik vraag haar naam, adres en eventueel ook haar persoonlijk e-mailadres.

‘Politiebureau en e-mailadres? Wat is dat voor onzin, daar heb ik nog nooit van gehoord? Mijn naam is Geert, Geertje Dircx en ik woonde gisteren nog hier bij Rembrandt van Rijn, die klootzak! Ik zal u wel vertellen dat ik die oetlul nooit met rust zal laten. Als het me lukt zal ik zijn leven verzuren. Nachtenlang zal ik voor zijn deur blijven schreeuwen wat hij allemaal met me heeft uitgevreten. Zijn burens mogen met me weeklagen!’

Steeds meer medelijden overviel me en ik opperde: ‘Wilt u liever dat ik meteen de politie opbel met mijn mobieltje om te zeggen dat u hier de hele nacht in de kou heeft gestaan?’

Weer kijkt ze me met grote ogen aan: ‘Bellen en mobieltje? Weer iets nieuws, waar hebt u het over? Ik begrijp er niets meer van. Die profiteur maakt me helemaal gek!’

Als ik ontwaak moet ik even bijkomen en vraag mij af hoe ik in godsnaam over Rembrandt kan dromen? Ineens begint het mij te dagen...

Al wat jaren geleden fietste ik op een prachtige dag een deel van de Amstelroute, vanuit Amsterdam Oost-Watergraafsmeer via de Ouderkerkerdijk langs de Amstel.

Bij de ‘Riekermolen’ aan de Amsteldijk staat een standbeeld van de schetsende Rembrandt.

Op zichzelf deed het me niet zoveel, maar toen overkwam mij het Rembrandt-wonder.

De grote kunstschilder nestelde zich in mijn geest met de woorden: 'Ik zou niet durven zeggen dat Geertje Dircx gelogen heeft.' Die tekst bleef in mijn hoofd hangen tot in ons huis. Het bijzondere is, dat ik vanaf dat moment zo geïnspireerd ben geraakt door de kunstschilder, dat ik dezelfde dag een poëtische beschrijving over zijn leven ben begonnen. De bekentenis van Rembrandt aan God, jegens Geertje Dircx: huishoudster in de jaren 1642 tot en met 1649 stond snel op papier gepoëtiseerd:

'Ik zou niet durven zeggen dat ik een smetteloos verleden heb en ik zou evenmin durven zeggen dat Geertje Dircx gelogen heeft. Ze was mijn dienstster voor een tijd en niet alleen maar voor het huis. Mijn zoon Titus heeft ze grootgebracht en ik heb ook met haar gevrijd. Mijn verdrietig hart heeft ze doorzeefd met troost, toen Saskia gestorven was. Een trouwbelofte heb ik haar, geloof ik, niet gedaan, even maar heb ik met haar geleefd. Het moet een vlaag geweest zijn van hartstocht en verstandsverbijstering, wellust en een fractie van genot. O God, vergeef me, ik zou niet durven zeggen dat ik een smetteloos verleden heb.'

Door de jaren heen zijn er heel wat familieleden weggevloden naar de eeuwigheid.

Ook veel vrienden, kennissen, collegae en burens die plotseling stierven, waardoor ik het gevoel kreeg te zijn uitverkoren om te blijven leven.

Boekdelen kan ik erover schrijven. Soms vlogen ze weg in voorspellende, heldere dromen die ik niet zal vergeten. Ze lieten soms veel humor na en er waren ontmoetingen binnen heldere dromen.

Hun lijden, voordat ze hun ogen sloten, vergeet ik natuurlijk ook niet.

Achteraf benader ik ze toch met humor. Mijn strikt persoonlijke visie is, dat men zonder humor niet kan leven. Het vallen en opstaan kun je ook verliteraturen en verhumoriseren en waarom ook niet?

Bijzonder was het enige tijd na het sterven en de teraardebestelling van mijn zuster Jenny.

Een persoonlijk afscheid is er helaas niet geweest, omdat wij pas bericht ontvingen na haar overlijden.

Zij verzamelde Swarovski kristal, iets wat later terugkwam in een afscheidsdroom, maar ook in een enorme, losstaande angstdroom.

Toen ik ergens bovenop een heuvelrand stond en over een rivier keek, kwam er een kristallen bootje langzaam dichterbij.

Mijn zuster Jenny leunde met haar rug tegen een bovenmaatse, gekristalliseerde, witte gerbera en ze zwaaide herhaaldelijk naar me. Ondertussen gleed het bootje voorbij. Zo helder als kristal in mijn droom.

Vandaag is het een dag om hoog boven de heide te gaan springen en vliegen. Het mooie vlakland waar ik alleen kan zijn. Zo gezegd, zo gedaan en ik ga op weg. Ineens maakt een lichte duizeling zich van mij meester en hangt er een onheilspellende nevel om mij heen.

Plotseling krijg ik het gevoel geheel naakt te staan, weg te moeten rennen van iemand die mij achterna zit. Waar is mijn kracht gebleven?

Ik ren wel, maar kom niet vooruit. Het wandelpad lijkt op een fitness loopband. Achterom kijken durf ik niet. Ondertussen vraag ik mij af of er inderdaad iemand achter mij aanholt. Waarom heb ik speciaal de heide uitgekozen om te springen en vliegen? Ik begin kleine sprongetjes te maken die aanwakkeren tot grote

sprongen. Lichter en lichter voel ik mij. De gehele heide is te overzien en mijn armen beginnen zich automatisch te spreiden, als enorme vleugels van een adelaar. De horizon ademt volledige, tastbare liefde. Pelikanen en roodblauwe papegaaien vliegen met me mee.

Nachtegalen zingen hun hoogste lied. Mijn overleden poes Betty komt naast me vliegen en begint haar gemiauw over te zetten in een gesprek dat ik helaas niet kan verstaan. Het komt door de wiegende wind om haar heen. Voordat ze mij voorbijvliegt, draait ze een paar keer om mij heen, sjeest vervolgens voorbij en verdwijnt. Mij maakt het niet uit op welke planeet ik straks beland.

Het licht tilt steeds meer op, laat zich gewichtloos zweven door haar eeuwigheid. Er is geen dag en geen nacht, alleen rust en stilte van ademloze heerlijkheid.

Voel het zweven, hoog en laag, regelend op eigen kracht. Langs glanzende planeten die stralend welkom heten, fluisterend: 'Je had het kunnen weten. Jouw wil voert langs je eigen tijd. Nergens kun je aanmeren en je gaat alleen maar verder. Alsmaar verder gaan ...

Absolute stilte is er niet. Jouw geluid blijft altijd hoorbaar. Onverklaarbaar helder...

Kalm drijvend, tijdloos zwevend, geheel op eigen kracht.

Zeilend glijden, nergens meer je aan, vreedzaam onverstoort verder gaan.

Een diepe mannenstem klinkt rondom mij, die zegt dat hij niet van absolute stilte houdt,

Als een dirigent komt hij tevoorschijn uit het volle licht en predikt: 'Nu schaart zich een engelenkoor, dat staat te popelen om speciaal voor jou een hemels

concert uit te voeren. Luister naar hun vertolking van de liefde...

Ons hart slaat over als we jou zien, met golven liefdeskracht zweven we met je mee op onze vlucht. O liefste, dein, toe liefste, dein over onze liefdeszee. Ons hart slaat telkens over als we jou zien.

We ontsteken het vuur in jouw lichaam, waar het brandt en brandt, vol kracht van liefde en lust. Wij voeren jou langzaam en teder mee over onze erotische liefdeszee. Volg ons naar de oneindige hangtuinen van Aphrodite. Kom geliefde en krul lieflijk in onze armen.'

Voordat ik het door heb, zie ik Aphrodite op haar schelp staan. Wat mij opvalt is dat ze geen armen heeft. Alvorens ik die gedachte probeer te verdringen, ontstaat er weer een hemels wonder.

Haar oksels beginnen te lichten alsof ze gaan vlamvatten. Traag volgroeien weer armen aan haar lichaam. Aphrodite begint te glimlachen, maar zo overdreven dat de rillingen over mijn lijf lopen.

Haar gelach wakkert aan en lijkt op die van een overspannen heks.

Het engelenkoor en de dirigent willen mij weer meetrekken de kosmos in, maar ik weiger terstond. 'Kom snel Ivar, we moeten hier weg', zegt de dirigent lichtelijk overspannen.

Ik probeer hem duidelijk te maken dat zij mij hierheen hebben gevlogen en ik veel te nieuwsgierig ben geworden naar de schitterende hangtuinen.

Voordat hij antwoord geeft, zijn ze alweer verdwenen en sta ik hier voor het schone gelaat van Aphrodite.

Ineens betovert haar stem, glijdt ze van haar schelp af naar mij toe en lispelt: 'Wat flink, Ivar, dat je weigerde mee te gaan met het engelenkoor, ondanks dat ik

opzettelijk een heksenlach naar je toewierp. Uit dank wil ik je graag de volste kus geven die er bestaat.'

Ik sta perplex en kan geen woord uitbrengen. Haar volle mond glanst ietwat vochtig en ze fluistert opnieuw: 'Mooie man, doe je mond even open zodat ik je kan bedanken dat je bij me wilt blijven om mijn hangtuinen te zien.'

Meteen open ik mijn mond en uit haar mond vliegt een hommel die zoemt dat het onverstandig is zo ontvankelijk te zijn voor een tong. Een mooie vrouw hoeft niet schoon te zijn.

Aphrodite schrikt en vindt de waarschuwing van de hommel te voorbarig.

Tranen vloeien uit haar ogen en ze vervolgt: 'Ivar, wat jammer nou toch dat hij ons samenvloeien weer heeft verpest.

Elke keer als ik iemand wil laten genieten van een volle kus, trek ik meteen alweer aan het kortste eind.

Die pestkop is gewoon jaloers!

Het heeft al een keer mijn beide armen gekost omdat ik van mijn voetstuk was gevallen.'

Met gesloten ogen dacht ik, treur maar niet Aphrodite, jouw kus is het mooiste dat me kan overkomen. Jij mag me best verrassen... 'Open je mond maar weer, mijn lieve', fluistert ze. En ja hoor, ik smelt weg van verrukking.

Op het moment dat ze weer oplost als Venus van Milo, sta ik verstijfd op de heide. De zon komt op, en er waait een zachte bries langs mijn ogen.

Het enige wat niet zo prettig is, is dat ik hier nog steeds alleen in mijn onderbroek op de heide sta. Vraag me af wat voor zin het heeft, of misschien wel iets betekent.

Zou het zo kunnen zijn dat ik als puur mens zonder enige bedekking dit alles moet ondergaan?

Waarschijnlijk heeft het iets te maken met het heldere, onwerkelijke, fictieve gebeuren in mijn brein, waardoor fantasie en werkelijkheid met elkaar zijn verweven. Mijn persoon als spiernaakte Adam! Ik moet je wel even zeggen dat door het gelaat van Aphrodite, inclusief haar body en haar later daaraan weer getoverde armen, er iets met mij gebeurt. Ik sta daar nota bene met een behoorlijk uit de kluiten gewassen erectie. Zoiets kan ik niet aan. Doodsbang dat hij uit elkaar zal ploffen! Plotseling ben ik klaarwakker. Het enige wat ik hoop is dat er een spontane, natte droom zal volgen. Op zich is het geen schande, maar het zou kunnen. Door een erotische gebeurtenis in een droom, kan tevens een ejaculatie plaatsvinden. Niets aan de hand. Door mijn ervaring op dat gebied zal het minder vaak gebeuren.

Jongens en meisjes kunnen geregeld een natte droom hebben. Meisjes hebben dan meer een extra vochtige schede.

Als er regelmatig wordt gemasturbeerd is er minder kans op een natte droom. Ga er maar vanuit dat het een heel natuurlijke zaak is. Natte dromen komen zelfs binnen droomvisioenen voor, bij het denken aan personen van hetzelfde geslacht, ook al is de dromer heteroseksueel. Natuurlijk is het een ervaring om te denken wat er met je aan de hand is. Praktische psychologie leert zien dat het normale, natuurlijke gebeurtenissen zijn. Persoonlijk zie ik seksualiteit als een T-splitsing of een rotonde. Het is aan de personen welke weg wordt ingeslagen, of ze wel of niet praktiserend zijn met hetzelfde geslacht. Men moet er niet automatisch van uitgaan dat men bij storm alle havens binnenvaart.

Vliegen als een vogel, je geheime liefde kussen, ademen onder water of overleden personen ontmoeten. In een heldere droom is alles mogelijk. Je weet dat je droomt en kunt zelf bepalen wat er gebeurt! In heldere dromen, zoals je lucide dromen ook kunt noemen, heb je zelfcontrole over jouw dromen. Je bepaalt zelf wat er gebeurt. Het zou best zo kunnen zijn dat je lucide dromen hebt gehad, maar alleen niet meer weet dat je ze gehad hebt. Ik weet het wel en kan ze zelfs herinneren.

Bijvoorbeeld als je de buitendeur op slot draait voordat je naar bed gaat. Daarna doe je een paar andere dingen, dan ga je misschien voor de tweede keer kijken of je de buitendeur wel op slot hebt gedaan. Ben je nu bang dat je het vergeten bent of heb je het alleen maar gedacht of gedroomd? Ik schrijf mijn dromen op in een speciaal droomboekje.

Als ik een fijne, heldere droom heb, wil ik er graag in blijven en dat lukt meestal ook nog.

Nu weer iets uit mijn kindertijd. Wat me altijd al heeft geïntrigeerd zijn dwergen. Dat zat als kind al in me. Toentertijd draaide in de bioscoop 'Sneeuwitje en de zeven dwergen,' de wereldberoemde tekenfilm van Walt Disney.

Soms droomde ik ervan dat de dwergen op mijn bed zaten en wij hele gesprekken hadden.

Zij vertelden dan, op mijn vriendelijk verzoek, hoe hun leven er uitzag. De dwergen waren niet af te remmen.

Ze luisterden heel geïnteresseerd naar het verhaal van de allerliefste en mooiste Sneeuwitje en haar afschuwelijk, lelijke stiefmoeder die zich als heks verkleedde. De spiegel aan de wand. Vooral de rode sterappel die uiteindelijk naar de schijndood van

Sneeuwvitje leidde. Een teergevoelige dwerg huilde zoals in het verhaal ook gebeurde. Wij hebben ook erg gelachen om situaties die ik niet precies meer weet na te vertellen. Weet nog wel, dat ze mij een wilde dwergendans hebben geleerd, waardoor ik uiteindelijk uit mijn bed ben gevallen.

Mijn moeder kwam geschrokken kijken wat er aan de hand was, heeft me weer naar bed gebracht en lekker toegedekt. Ik vroeg nog waar de dwergen ineens waren. Mijn moeder zei heel doordacht dat ze weer waren teruggekeerd naar het verre dwerg- en dromenland.

Tot in de finesses kan ik sommige heldere dromen navertellen. Ik mag van geluk spreken dat ik voor die herinneringen niets hoeft te doen om ze naar boven te halen. In mijn brein nestelen ook nog steeds veel voorspellende dromen. In dit geval waar vliegtuigen aan te pas kwamen. Bijvoorbeeld de vliegtuigramp in Amsterdam, boven de Bijlmermeer op 4 oktober 1992. Bijzonder waren ook nog twee vliegtuigdromen op 2 april 1994, toen wij na een vakantie in een vliegtuig zaten van Malta naar Amsterdam.

Ik droomde in dat vliegtuig over een collega die op dezelfde dag 2 april 1994 overleed.

Tijdens een lichte slaap in het vliegtuig voelde ik dat er iets zou gaan gebeuren. Thuisgekomen zijn wij even gaan uitrusten. Na het drinken van één pilsje rond 4 uur 's middags, werd ik onwel. Even later belde een oud-collega mij dat Hendrik was overleden. Hij kon mij niet zeggen binnen welke tijd het was gebeurd.

En dan nog 4 april 1994, de crash van de KLM-cityhopper vlucht 433.